ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 8 (66) серпень `96 Виходить з лютого 1991 року

Ми не встигли сказати їм про Христа.

Ця моторошна братська могила безпритульних бомжів на кладовищі у Воркуті вразила до глибини душі. Це навіть не могила, це просто клапоть північного болота, покулупаний ножем екскаваторів, а під ним — дев'ять людських життів, девять доль, що закінчилися так нікчемно. ...Був холодний червневий ранок, над сірою тундрою сходило сонце. Випадково попавши на цей похмурий цвинтар, я не міг відірватися від думки: я не встиг, мої друзі місіонери не встигли, ми — християни — не встигли подати руку, сказати про Христа і Його любов. Їх імена ніколи не попадуть у Книгу життя, і все, що лишилося як гіркий докір нам — це фанерні таблички з прізвищами. Та що Книга життя: коли уважно придивитися до фото, імен декого немає навіть на ось цих табличках, лише з порядковим номером безлика абревіатура «НМ» та «НЖ» — «неизвестный мужчина», «неизвестная женщина»...

Ми не встигли... А чи прагнули встигнути?

«Я поставив тебе сторожем...» — ці слова Господа до кожного з нас. Багато справ ми можемо виправити, цю — ніколи. Ми не встигли, забули, не змогли, не було коштів — яке оправдання я візьму для себе???

Микола СИНЮК

«Коли я скажу безбожному: «Конче помреш», а ти не остережеш його й не будеш говорити, щоб остерегти несправедливого від його несправедливої дороги, щоб він жив, то цей безбожний помре за свою провину, а кров Я зажадаю з твоєї руки!» Єзекіїля 3:18

НОВИНИ

АБХАЗІЯ. У червні сюди для місійної роботи приїхала Ала МИРОНЮК, яка працює тут вчителем недільної школи. В даний час безпосередньо з Піцундою зв'язку майже немає, економічна та політична ситуація нестабільна. Є внутрішньоцерковні проблеми, за які потрібно молитися.

м.ДЗЕРЖИНСЬК. Місцева місіонерська церква цього року збільшилася більше як на сорок чоловік: 21 липня тут відбулося водне хрещення. Є перші успіхи і в новій церкві у м. АРЗАМАС, де працюють місіонери «ГН» та віруючі із Дзержинська. 10 серпня там через водне хрещення вступали в заповіт з Господом 5 душ, поклавши тим самим початок церкві. А всього зібрання відвідують 15-20 чоловік.

м. КИЇВ. Із 25 по 28 липня у столиці України відбулася Всесвітня Слов'янська конференція християн віри євангельської. В основному вона носила духовно-збудовчий характер, на ній були прочитані лекції на питання духовного життя церкви.

м. ЛУЦЬК. 17 серпня в обласному центрі відбулася щорічна конференція вчителів недільних шкіл. На ній вчителі звітували за минулий навчальний рік, обговорювали питання, пов'язані з наступними шкільними заняттями, радилися як покращити роботу з навчанням дітей та підвищити свою кваліфікацію.

ХРОНІКА

Презентація видання

«Почули ми вістку від Господа». А зазвучала вона у Канаді

У червні цього року побачив світ перший номер журналу «Євангельська вістка», який видається Східно-Слов'янським Відділом п'ятдесятників Канади. Про ціль нового видання говориться у редакційній статті: «Протягом більше двадцяти років ССВПК випускав журнал «Евангельский голос». Від 1993 року, при погоджені комітету ССВПК і братів Союзу Пятдесятників України, журнал «ЄГ» був переданий для друкування на Україні. Зважуючи те, що ССВПК залишився без свого власного видавничого органу, а також зважуючи те, що при виданні «ЄГ» на Україні, він не зміг відповідати на всі вимоги і потреби нашого Відділу, комітет Відділу прийняв рішення видавати відділовий журнал, який би міг відповідати на всі наші потреби». Редактором журналу був вибраний Василь Шилюк, скарбником — Степан Стецюк. Редакція газети «Голос надії» вітає наших колег по перу з народженням журналу і бажає, щоб він став справді Євангельською вісткою для багатьох сердець. І, надіємося, не лише у Канаді: у редакції нашої газети відбулася зустріч з Василем Шилюком, на якій обговорювалися питання співпраці та організації в Україні кореспондентського пункту журналу «Євангельська вістка». Так що з часом його зможуть отримувати і в нашому краї.

З життя церкви

...Коли Україна стала вільною незалежною державою, нас (**українську громаду ХВЄ у м. Рочестер, штат Нью-Йорк** — *примітка «ГН»*) відвідав постійний представник України при ООН, Генадій Удовенко. Провідуючи українські громади і перебуваючи у Рочестері, він забажав побачи людей, яких режим Радянськ влади вигнав на чужину. Коли він звернувся до нас, то з непідробленою щирістю звучали його слова «Простіть нам, люди, бо ми винуваті, що ви сьогодні є тут». Через нього ми звернулися до президента України, в якого ми просили узаконення віри Євангельських християн на Україні. Мали ми також нагоду зустрітися і із самим Леонідом Кравчуком у 1995 р. На богослужінні він підтвердив, що звернення, яке ми передали, він отримав і воно, на рівні з іншими проханнями помогло розглянути і узаконити в державі віру Євангельських християн п'ятдесятників...

Тепер перед нами стоїть важливе завдання: виховати наших дітей достойними замінити свої батьків у вірі, щоб вони не забу. нашої рідної мови... Ми зустріли тут поселення людей, які уже на протязі сотень років, перебуваючи в цій країні, зберегли свою віру, релігійні і життєві традиції. Такими б ми хотіли бачити наших дітей...

Журнал «Євангельська вістка», № 1

Знайомство з місіонером

«Мої роки не є змарнованими»

Нещодавно мені випала нагода мати зустріч з відомим не лише на Заході, але й в Україні та Росії євангелистом-місіонером, як він себе називає, Дмитром Безпаловим. За журналістською звичкою вирішив узяти інтерв'ю для газети. Інтерв'ю як такого не вийшло. Чому? Бо коли брат почав розповідати, всі запитання виявилася зайвими та недоречними. Він просто ділився своїми думками, враженнями, спостереженнями, життєвим та духовним досвідом. Це не були звичайні відповіді на запитання, як це здебільного буває при інтерв'ю, це були роздуми людини, яка, пройшовши нелегкий, але цікавий життєвий шлях, має що сказати молодому поколінню. Ми пропонуємо читачам фрагменти нашої бесіди. Вони, можливо, логічно не пов'язані між собою, але, вважаю, ці думки знайдуть відгук у душі читача.

Декілька штрихів до портрету нашого співрозмовника. Під час другої світової війни потрапляє у Німеччину, де в емігрантському таборі приходить до Господа і в 1948 році приймає водне хрещення. Згодом поселяється у Канаді. З 1955 по 1962 рік він є пастором у церкві м. Кіченер (Онтаріо), з 1962 року — пастор-євангелист. З 1974 р. Д. Безпалов працює в основному місіонером. Він є автором книг «Общение человека с Богом», «В защиту поруганой истины», «Так говорит Господь», «Дары Святого Духа», «Курс проповідника» та інші. Крім української мови вільно володіє російською, іспанською, англійською та німецькою мовами. У нього семеро дітей, 11 внуків.

Юрій ВАВРИНЮК

Коли прийде кінець мого життя, я не хочу співати слова відомої пісні: «Если б мне года былые можно было возвратить». Мої роки не є змарнованими, я дякую Богові за те, що встиг зробити для Нього. У 50-ті-60-ті роки я був пастором церкви, але згодом став місіонером по церквах Канади і особливо Південної Америки. Одного разу стояло питання нашого переїзду в м. Лондон, де велика церква, більше українців, але їм планам не випало здійснитися. Я певен, що у цьому воля Божа, бо я там займався б безпосередньо роботою у церкві, а так я маю змогу свідкувати у десятках церков на різних континентах.

Багато сил і часу я віддав для Південої Америки: Бразилія, Аргентина, Парагвай. Основним напрямком праці було благодійництво, так як люди живуть там дуже бідно, але моє благодійництво завжди ішло разом із місіонерством. Вдень роздавав хліб насущний, ввечері — духовний. Природні умови там теж дуже важкі. Особливо важко звикнутися з хмарами комарів, які супроводжують тебе практично скрізь. Буває, проповідуєш, а навколо тебе рій. Серед місцевого населення про це навіть існує жарт. Його потрібно розповідати на російській, або іспанській мові — саме у цих мовах зберігається «сіль» жарту. Місцевих жителів запитують: «Как у вас зовут комарей?». Ті відповідають: «У нас их не зовут, они сами прилетают». Бачив багато отруйних змій, одна навіть була у моїй спальні, бачив тарантулів, скорпіонів. Добровільно як турист я туди ніколи б не поїхав, але заради Христа робив це протягом довгих років.

Бували випадки, коли протягом кількох тижнів доводилося мати по 2-3 зібрання на день. Часто навіть не було часу заглянути у Біблію, щоб підготуватися. Але Бог завжди дає слово. Я часто кажу братам проповідникам про один такий секрет проповіді: «Навчіться брати слово у Господа не тоді, коли вам потрібно, а коли Бог дає». А Він може дати і на вулиці і на ліжку. Свою книгу «Общение человека с Богом» я написав на роботі, на клаптях обгортків.

У моїй роботі бували періоди, коли я протягом року лише декілька разів бував вдома в гостях у дружини.

Головна тема моїх проповідей — освячення. Але коли пастор церкви, де я буваю, каже мені, що на зібранні є невіруючі, я стараюся міняти тему проповіді і засвідкувати їм про Христа. Дехто не розуміє головне призначення Церкви. Господь міг би нас спасти і відразу ж забрати до Себе, але тримає по 30-40 років. Чому? Бо нам потрібно євангелізувати світ. У Бразилії мені приходилося місяцями проповідувати і не було зібрання, де б люди не віддавалися Господу.

Я вже 48 років живу в Канаді, але англійця з мене не буде. Я є українець. Проповідував в різних церквах: англомовних, португальських, іспанських, через перекладача, але й не забував наш народ. Останні три роки проповідую переважно по емігрантських церквах Канади та США.

Для тих, хто готується стати місіонером, скажу, що в багатьох місіонерських школах, де доводилося бути, вчать багато такого, без чого можна було б обійтися. Я не маю на увазі, що воно не варте уваги, але перш за все потрібні практичні знання, які пригодяться в роботі. А гола доктрина, якою б глибокою не була, не дасть потрібного результату.

«Починаючи від Єрусалиму...»

Сумська область

Територія: *23,8 тис. кв.км.*
Населення: *близько 1,5 млн. чол.*
Віддаль від Сум до Києва: *350 км, до Луцька 750 км.*

Коли організовувалася місія «Голос надії», так вже вийшло (віримо, в цьому також були плани Божі), що в основному увага була звернута на далекі райони Росії: Комі, Карелія, Якутія. А от «християнська» Україна залишилася якось поза увагою. А втім, їй не менш потрібне покаяння і Євангеліє. Короткий штрих: до 1993 року у Сумській області було лише 4 церкви Християн віри євангельської. На початку 1993 місія «Голос надії» розпочала євангелізаційну роботу у цій області. Першим населеним пунктом, звідки почалася проповідь Євангелії, стало місто Конотоп. На сьогоднішній день там існує церква (більше 40 членів) і віруючі цієї церкви вже самі стають місіонерами. Регулярно силами місцевої громади проводяться богослужіння у селі Попівці (недалеко від Конотопу). Після перших євангелізацій, які проводилися з участю євангелізаційних груп «Євангельський голос» та «Авен-Езер», виявив бажання там працювати Олександр Устимчук. Його хорошими помічниками стали Наталія Кондратовець та Віта Малій.

Місіонерські групи працюють також у містах Ромни та Кролівець. У Ромнах живе та працює Василь Ярошенко. Там уже існує церква, у цьому році відбулося перше хрещення. Особливо важливою ланкою духовної праці є робота у тюрмі особливого режиму, яка розпочалася рік тому. Але за такий короткий відрізок часу вона принесла щедрі плоди: у червні цього року там вступали в завіт з Господом 18 чоловік. Є новонавернені також і в селі Перехрестівка, де знаходиться ця тюрма. Можливо з часом тут також буде церква.

У Кролівці працює молодий брат Андрій Смолін. Церква там лише започатковується. Ми просимо читачів особливо молитися за це місто, щоб Бог зворушив серця людей для відвідування богослужінь. Ведеться також робота у селі Дубов'язівка, де вже є перші душі, що покаялися. Тут хороший грунт для прийняття Слова Божого.

Зібрання на березі річки під час водного хрещення у м. Конотопі

НОВИНИ СУМЩИНИ

У липні цього року у м. Конотопі місією «Голос надії» придбане недобудоване приміщення для молитовного будинку. Місія дякує Голові Всеукраїнкого Союзу ХВЄ Мельнику М. А. за фінансову допомогу у вирішенні цього питання.

Відбулися водні хрещення у м. Конотопі — 21 липня (10 чоловік), в м. Ромни — 9 червня (4 чоловіки), у тюрмі особливого режиму с. Перехрестівка — 8 червня (18 чоловік).

У липні розпочала роботу нова місійна група у кількості чотирьох чоловік, яка буде проводити євангелізації по Сумській області і допомагати вже існуючим групам та церквам. Для більш ефективної праці місія виділила їм автомобіль УАЗ-452.

У планах місії — розпочати євангелізаційну працю у містах Шостка та Глухів. Але для цього потрібні нові працівники, яких чекають ці міста.

Просимо молитися за працю у Сумській області, за проблеми, що виникають у ході роботи, за теперішніх та майбутніх працівників.

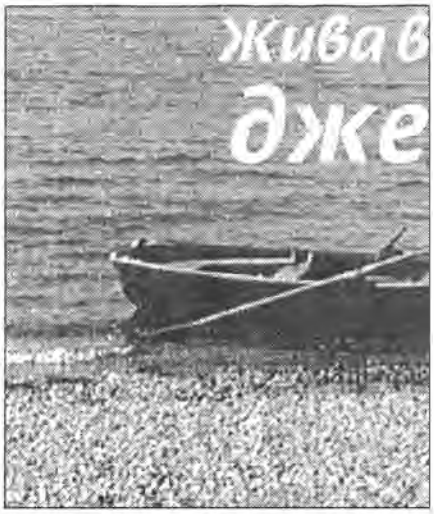

Жива вода оконських джерел

* * *

«...Покинули Мене, джерело живої води...» Єр. 2:13

Я джерело.
Правдиве джерело.
Прийдіть же,
доторкніться,
притуліться.
Я від початку Всесвіту
жило,—
Тріпоче струмінь, наче
крильми птиця.

Злетіти хочу...
Ні, не полечу,
Бо землю кидати в недолі
не годиться.
Очищу полум'я, що їсть
чадну свічу,
Наповню благодаттю геть
по вінця.

Я — джерело.
Мій струмінь — наче пульс.
Я стукаю у ваші очі, вуха:
Героє, спиш?
Героє, ти проснувсь?
Напийся з джерела —
пізнаєш Духа.

Ти, боязкий, відважся,
доторкнись,
Прийди, хоч змушений і
хоч важка дорога,
Бо пам'ятаєш сон:
день — небо — вись —
Надія — віра — радість —
образ Бога...

То марила душа.
А Я — Я тут,
Все благодатніше із
кожною добою...
Прийдіть, прийдіть,
бо Я звільняю з пут
І напуваю вічною любов'ю!

Василь МАРТИНЮК

Село Оконськ Маневицького району славиться далеко за межами Волині своїми джерелами. В самому центрі невеликого озера б'ють два потужні джерела, які щосекунди виштовхують на поверхню близько 200 літрів кришталево чистої води. Температура води в озері ніколи не змінюється і воно не замерзає у найбільші морози. А ще про село в районі склалася репутація населеного пункту з найбільшим числом п'яниць і воно до недавнього часу займало перше місце по самогоноварінню...

Нещодавно в Оконську забило ще одне джерело — джерело води живої. Всього лише як рік тому тут почала духовну працю місійна група з Маневич «Авен-Езер». А зараз в селі уже існує церква, проходять богослужіння. 11 серпня в Оконську відбулося водне хрещення на яке прийшло практично все село. 18 чоловік давали обітницю своєму Спасителю. І линули над ставами слова «Вірую!» та «Обіцяю!», пісні та молитви. І це було ще одним оконським чудом — коли грішні серця знаходять прощення і оновлення в крові Спасителя.

Наш кор.

НЕКРУГЛІ ДАТИ КАЛЕНДАРЯ

10 Ава 3830 року (11 серпня 70 року після Н.Х. по сучасному літочисленню) після п'ятимісячної облоги Єрусалиму, коли місто було штурмом взяте військами Тита і почалася його повна руйнація, один римський солдат, незважаючи на наказ воєначальника не зачіпати єврейської святині, вкинув запалений факел у вікно єрусалимського храму. Почалася нищівна пожежа, яку не змогли загасити навіть під беспосереднім керівництвом Тита, який хотів зберегти храм як пам'ятку архітектури. Висока температура розплавила золото, яке, стікаючи зі стін, утворило потік, і, розтікаючись по підлозі, просочувалося в щілини каміння, де знову застигало. Римські солдати ломами виколупували його звідти. Храм був зруйнований повністю. Очевидець тих подій Йосиф Флавій у своїй книзі «Юдейська війна» писав: «Храмова гора ніби палала до самої основи, так як з усіх сторін була залита вогнем, але ширше вогнених потоків здавалися потоки крові, що лилася. Із-за трупів не було видно землі: солдати бігали по горах мертвих тіл...» За час облоги міста загинуло 600 тисяч євреїв... Цікаво, що за талмудськими переказами Другий Храм (відбудований у 516 році до Н. Х.) був зруйнований того ж самого 9 числа літнього місяця Ава, що і Перший Соломонів, який 656 років тому був знищений вавілонянами. Падіння святого міста і руйнація храму у 70 році були для Ізраїльського народу жахливою трагедією. Траур з цього приводу продовжується і до сьогодні. Ось вже 19 століть, наприклад, співчуття родині померлого єврея виражають такими словами: «Твоя печаль, як печаль наша, якою ми сумуємо за Сіоном та Єрусалимом». Але за біблійними пророцтвами храм буде відбудований знову. Можливо, вже наше покоління побачить його...

У серпні 988 року Київська Русь офіційно прийняла християнство. Сьогодні багато істориків та дослідників по-різному дивляться на цю подію. Дехто вбачає у цьому кроці князя Володимира більш політичні мотиви, аніж духовні. Вагомим аргументом щодо цього є численні випадки насильницького введення нової віри, в багатьох місцях «вогнем та мечем». Але як би там не було, православ'я в духовному відношенні принесло руському народові вчення про шанування єдиного живого Бога, а в практичному житті — богобійність. Нарівні зі страхом Божим проповідувалася і усвідомлювалася гріховність людини. Характерними рисами перших християнських проповідників на Русі були вірність, правдивість, діяльність. Велася систематична підготовка священнослужителів в духовних училищах; створювалися школи для дітей при храмах. Монастирі стали культурними центрами країни, на слов'янську мову перекладалися богослужбові книги та інша духовна література. Так що прийняття християнства не лише вивело Київську Русь на один рівень з розвинутими європейськими державами того часу, але й відкрило двері для пізнання істинного Бога. Звичайно, не все було добре у становленні нової віри, відголоски язичницьких вірувань ми зустрічаємо ще й зараз у християнських святах і так званих «народних традиціях». Та все ж для тисяч русинів це була не просто зміна державної політики, а зміна їхнього особистого життя.

Десь між 12 та 31 серпня (точна дата невідома) далекого 1688 року перейшов у свою «Небесну країну» знаменитий Джон Буньян. Його життя — навернення до Бога, служіння, стійкість у вірі — стало прикладом як для сучасників, так і для майбутніх поколінь. Пройшовши через важкі духовні пошуки, сумніви, розчарування, він одного разу знайшов те, чого прагнула змучена гріхом душа — миру і спокою. Це сталося в момент особистої зустрічі з Ісусом. І Буньян залишився вірним Йому до кінця життя, і перш за все — у свідоцтві Євангелії іншим людям. Саме через проповідь Слова Божого (в тодішній Англії заборонялося проповідувати людям, що не мали духовної освіти) він 12 років провів у в'язниці. Після звільнення стає пастором у своєму рідному містечкові Бедфорді, проповідує у навколишніх селах і навіть у Лондоні. Люди називали його «єпископ Буньян». Але якби навіть не ці факти з його біографії, Джону Буньяну судилося б чавічно увійти в історію духовного відродження не лише Англії, але й цілого світу як автору знаменитих алегорій «Духовна війна» та «Мандрівка Пілігрима в небесну країну». Ці твори відзначаються надзвичайною духовною глибиною образів, точністю алегоричних порівнянь і простотою викладу. Ще за життя автора «Мандрівка Пілігрима» перевидавалася 12 разів протягом 10 років загальним тиражем 100 тисяч примірників. Сьогодні ця книга переведена більш як на 70 мов світу.

---

19 серпня 1929 року у селі Човниця (Ківерцівський р-н., Волинська обл.) розпочалося навчання на перших Біблійних курсах, організованих Союзом християн віри євангельської. Керував курсами Г. Шмідт Згодом вони проходили майже щорічно. Викладачами на них були такі відомі проповідники та місіонери як Г. Шмідт, І. Зуб-Золотарьов, А. Берхгольц, Д. Геє, Парр.

Підготував
Юрій ВАВРИНЮК

З інших видань по рядку...

Наскільки великим був би в наш час Ноїв ковчег, якби раптом у ньому виникла потреба? Відповідь дає лондонський Музей природничої історії: в сучасному ноєвому ковчезі прийшлося б розмістити по парі представників кожного біологічного виду — біля 14 тисяч пар пернатих та ссавців. Треба врахувати, звичайно ж, необхідну кількість харчування і систем життезабезпечення. Враховуючи все це, площа ковчегу склала б 21162 кв.м. — це трохи більше двох футбольних полів, або палуба американського авіаносця «Теодор Рузвельт». Це порівняно не такі вже й великі розміри.

«За рубежом»

На фоні загального катастрофічного положення російської економіки, невиплат, заборгованості, браку коштів квітучим оазисом виглядає екзотичний вид бізнесу: надання астральних послуг, або іншими словами чаклунство. По Росії тисячі і тисячі екстрасенсів, контактерів та чаклунів пропонують допомогу практично по всіх областях життя. Ось приблизний прейскурант цін: когось привороожити — від 20 до 5 тисяч доларів, наслати порчу: від 10 до 5 тисяч доларів, вигнання диявола: від 1 тисячі до 5 тисяч доларів. Серед клієнтів переважна більшість інтелігенції та бізнесменів. А кажуть, що чим освідченіша людина тим розумніша.

«Огонек»

«Ніхто не може стати Президентом Америки без віри в Бога...»

Сполучені Штати без перебільшення вважаються найбільш розвинутою країною світу з високим рівнем життя населення. Аналізом причин такого розквіту займаються тисячі спеціалістів і називаються десятки чинників, які обумовили такий прогрес. Пропонуємо увазі читачів скорочений варіант статті, в якій автор робить спробу висвітлити одну з головних причин «американського феномену» — тверду віру в Бога — на прикладі передвиборної президентської кампанії.

Цього року громадяни Сполучених Штатів обиратимуть Президента. У країні, де понад 90 процентів населення стабільно декларує віру в Бога, релігійний чинник відіграватиме дуже вагому роль у передвиборних змаганнях. Звичайно, він не є провідним, але демонстрація релігійності — необхідний атрибут поведінки претидентів на посаду Президента: вони неодмінно мусять заявити про свою належність до певного віровизнання.

Минулі президентські вибори не стали в цьому сенсі винятком. Політичний коментатор В. Сефір зазначив, що «ніколи ще ім'я Бога так часто не згадувалося і ніколи американський народ так не благословляли..»

Президент Буш, виступаючи перед 1600 делегатами на з'їзді ведучих Національного християнського телебачення і радіо, підкреслив: «...Ніхто не може стати Президентом Америки без віри в Бога, без віри в силу молитви...» Більшість консервативно орієнтованих віруючих підтримала Буша не в останню чергу саме за його прихильність до традиційних цінностей, зокрема й шкільних молитов, за засудження абортів.

Демократ Б. Клінтон заявив, що є також дуже релігійною людиною, щоденно молиться і щотижня читає Бібілію. Дехто з євангелистів, які підтримували претидента Буша, були просто вражені тим, як часто кандидати від демократичної партії, куди входить Б. Клінтон, використовували біблійні символи, — адже така риторика зовсім не характерна для них. Дж. Буш в свою чергу заявив, що «Америка залишається найрелігійнішою державою у світі», додавши: «Наші головні моральні цінності були встановленні всемогутнім Богом».

...На інавгурації Б. Клінтона його благословив визначний проповідник Біллі Гремм. Після президентських виборів 1992 р. Клінтон знов і знов говорить про новий дух американського суспільства, про те, що американці працюють для держави, яка «обіцяна Богом».

Опитування громадської думки засвідчило, що незадовго до виборів 1992 р. для 10% респондентів релігійний чинник був вирішальним при виборі Президента. Для американців, які регулярно відвідували церкву, релігія виявилася на першому місці для 26%, а 50% все-таки були схильні зважати передусім на економічну платформу.

Незадовго до виборів 1992 р. оглядач і коментатор Ф. Барж писав: «Релігія — приховане питання президентських виборів. Можливо, вона впливатиме на результати голосування більше, ніж будь-який чинник, за винятком економіки».

Журнал «Людина і світ»

<u>До уваги місцевих церков та окремих віруючих.</u>

Ми віримо, що Ви молитеся за місійну працю та допомагаєте нам у цьому, і ми бачимо результати Вашої підтримки. Але для більш ефективної та плідної праці ми пропонуємо місцевим церквам та окремим віруючим стати постійними молитовниками за місіонерів та їхню працю. Надішліть нам заповнену анкету (дивись на звороті) і ми повідомимо Вам адресу того чи іншого місіонера, за якого Ви будете молитися, з яким будете співпрацювати, підтримувати у нелегкій справі проповіді Євангелії.

Табірні фермери

«Так як багато хто брався складати оповідання про добре відомі нам події, як передали нам ті, які були від самого початку очевидцями і служителями Слова, то спало на думку і мені описати все по порядку...». Саме так — словами євангелиста Луки — хотілося б почати розповідь про книгу, яка нещодавно побачила світ у м. Сакраменто (США). Називається вона «Гонения христиан в России». Її автор Пилип Гаврилович Швирид (до речі, наш земляк, родом з Рівненщини) згадує свій тернистий шлях християнина, який проліг через тюрми і табори. Після закінчення першого строку заслання він залишається для проживання і духовної праці на сумно знаменитій станції Сухобезводній. Сьогодні він несе служіння старшого єпископа Волжсько-Уральського регіону. Наша редакція планує перевидати книгу його спогадів в українському перекладі. Пропонуємо увазі читачів уривок із цього видання.

...Одного разу, коли ми обговорювали з братами умови життя в таборі, мене осяяла думка, котрою я тут же поділився. Я спитав моїх братів:

— Де можна знайти насіння огірків?

І розказав їм про мій задум, який визрів під час спілкування: посадити перед віконцем виробничого складу, де я працював, огірки і їх виростити.

«Ну, брате Пилипе... Хіба ув'язнені дадуть тобі їх виростити? — почув я, і відповів: «Це вже не наша турбота — Бог збереже. Наша задача — дістати насіння. Давайте помолимося — і Бог допоможе».

Ми помолилися. Незабаром у нас в руках було насіння, і приніс його нам один з офіцерів, котрі працювали в таборі.

Наступного дня, коли я виходив на роботу, то прихопив з собою лопату, щоб оглянути грунт, бо огірки в недобрій землі не ростуть. Але в нашій зоні був сипкий піщаний грунт. Як саджати в піску?

Викопавши грядку, я взяв насіння в руку, підняв його до неба і сказав: «Господи! Ти знаєш, що нас в таборі сорок голодних братів. Прошу тебе, благослови ріст огірків в цьому піску. Вчини чудо у славу Твого імені! Амінь».

Землероб довго жде плоду від посіяного зерна; спить, іншими справами займається, доки Господь, пославши ранній, пізній дощ, сформує плід. І я чекав, спостерігаючи за тим, як зійшли сходи, з'явилися листочки. Я дивився на те, як вони ростуть, збільшуються, як на диво! Чи ж не так? До того ж я посадив огірки не в чорнозем, а в піщаний грунт, нічим не удобрений.

Скоро огірки почали цвісти.

Городництвом не один я вирішив займатися. Біля інших цехів майстри виробництва також розміряли городи. Про це дізнався начальник режиму — і захотілося йому повисмикувати все посаджене ув'язненими.

І ось він з двома солдатами йде в напрямку до моїх насаджень. Хтось крикнув мені:

— Пилипе Гавриловичу, на твої огірки йдуть!»

Я поспішно забіг на склад і звернувся в молитві до Господа: «Господи! Ти благословив уже ці насадження, і я не вірю, що вони їх знищать». Поки я молився, начальник режиму вже був біля грядок. «Ну і огірки! — почув я — Давайте поки залишимо, а коли йтимемо назад, то повириваємо». І пішли.

Радіючи, я почав славити Бога: «Слава Тобі, Господи! Вони сюди вже більше не повернуться!» Так і сталося, більше вони не підходили. Але задум свій начальник режиму все-таки здійснив — всі огірки повисмикували, тільки мої грядки обійшла біда.

Зараз я кожний рік вирощую огірки, дбайливо їх доглядаю, але таких огірків, які виросли на благословенних табірних грядках, я ще в своїй практиці не бачив. Тоді кожного дня я збирав їх по п'ять-вісім кілограмів і відносив братам,— і кожен день Богу неслася хвала за те чудо, що він вчинив для своїх дітей.

Оскільки я був бондарем за професією, я зробив діжечку і залежно від того, як огірки росли, заквашував їх...

(Дивись стор. 7)

АНКЕТА учасника молитовної групи

Ми (я) .....
(назва церкви або прізвище та ім'я бажаючого молитися)

бажаємо молитися за місіонера

.....
(вкажіть прізвище місіонера, за якого ви хотіли б молитися, або залишіть вільне місце і ми напишемо Вам його ім'я)

Наша адреса: .....

.....

Поетична сторінка

Але у нас небесне на меті

* * *

Стражденне серце в Бога на долоні:
Господь давно уже порахував
Всі виразки, що світ йому завдав,
Весь біль, пережитий в диявольськім полоні.

І гоїть Бог теплом Своїх очей.
І любо серцю в ніжному промінні.
Вбирас світло у благословінні
Для будучих затемнень і ночей.

І серце пещене у Бога на долоні.
І може Він побачити один
Усе число злогордісних пухлин, —
Хоч і здорове, і красиве ззовні.

Йому рука Господня наче жар,
А очі Господа — безжалісно сліпучі.
О як його любов небесна мучить —
Сховалося б у щонайглибший яр.

Але Господь і цей вогонь остудить,
Бо і заблукані серця Він любить.

* * *

Коли зійшов з Господньої руки,
То Він послав до мене охоронця:
— Рятуй від хвиль сустної ріки
І повертай лице його до сонця.

І Ангел при мені щодень, щоніч,
Де мілина, підкаже, вир клекоче
І заглядає лагідно до віч,
Бо любить, бо мені спасіння хоче.

І каже:
—Ось я йду, тримайсь мене,
Удвох досягнемо небес, юначе.
Коли ж я вибираю щось земне,
То Ангел гірко плаче.

І я тоді у впертості своїй
Не чую зовсім ангельського слова.
Та помічаю, як радіє змій —
Для нього жертва вже напівготова.

Кричу:
—Ісусе, порятуй, оглух,
Пітьму гордині витримать не сила!
Й до мене повертається мій слух,
І чую Ангела, і як шурхочуть крила.

* * *

Любімо Господа, хто волю віднайшли.
Вона дарована Всесильною рукою,
Щоб ми веселою і вірною ходою
До нього йшли,

Щоб не боялись перепон і бою.
Хоч духи зла є завжди на путі,
Але у нас небесне на меті,
І сам Господь є нашою метою.

Любімо Господа, бо Він нас освятив
І одягнув у сніжно-білі шати.
І Той від нас не вимагас плати,
Хто полюбив.

Він вибрав нас, щоб ми могли сіяти
Для всіх, хто збився з праведних доріг.
Мій Господи, о дай, щоб завжди міг
Тебе любити й прославляти!

* * *

Говорить Бог мені вустами серця,
І чую я удень і уночі:
— Слова Мої — оце тобі ключі.
Усе таємне ними відімкнеться.

Побачиш гріх, що за тобою в'ється,
Як він вступив зі святістю в борню,
І прірву розпачу, і озеро вогню —
Й душа твоя здригнеться.

В яскравім світлі, що із неба ллється,
Зречешся геть минулого життя.
Пізнавши таємницю каяття,
Гукнеш мене і Дух Мій одізветься.

Душа твоя так радо усміхнеться,
Ввійшовши в кращу з кращих таємниць:
Бог роздає любов з Своїх криниць —
Безмірно — стільки, скільки заманеться.

О, ця любов із тих часів дається,
Коли Христос за нас помер й воскрес,
Зійшов ув ад, піднявся до небес —
І там Його зустріти доведеться.

Говорить Бог мені вустами серця,
І чую я удень і уночі:
— Слова Мої — оце тобі ключі,
І тільки ними небо відімкнеться.

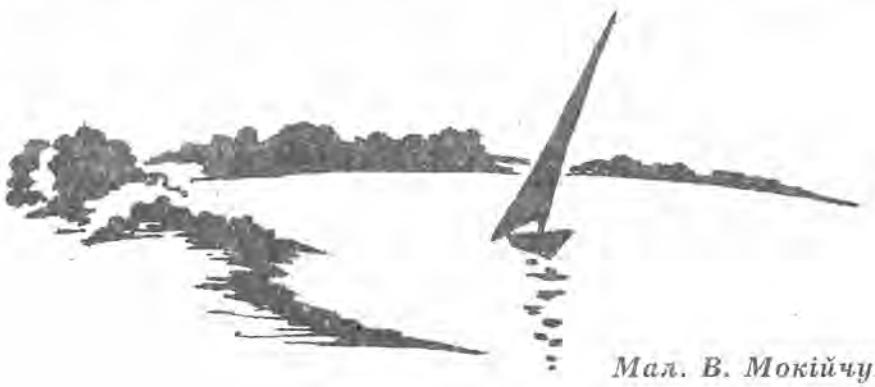

Мал. В. Мокійчука

Василь МАРТИНЮК,
с. Маяки, Луцький р-н

Сторінка для дітей

* * *

Діти слухають Слово Боже —
Й вмить стихають життєві бурі
Небо душ їх таке погоже,
Оченята лише в зажурі.

Діти слухають Слово Боже —
І у дім наш приходить свято.
Діти слухають Слово Боже,
Як Ісуса було розп'ято.

Діти слухають — й темінь ночі
Відступає ген-ген за обрій.
Лиш безсмертні слова пророчі
Світять їм наче в небі зорі.

Діти слухають Слово Боже,
Як Господь зійде в славі з неба,
То ж нехай їм Ісус поможе
Шлях життєвий пройти, як треба.

Сімончук Людмила,
с. Мительно

Дорогі дітки! Із ваших листів нам відомо, що ви знаєте Слово Боже, біблійні історії. Дізналися ви про це від тата, мами, з газети чи в недільній школі, де ви, напевне, уважно слухали розповіді вчителів ось так, як на цьому фото. Напишіть нам про ваших вчителів. Чи подобається вам їхні розповіді? В чому ви хотіли б бути подібними до них? Чому? З нетерпінням чекаємо ваших листів.

ЧАЙНВОРД

1. З яким звіром мирно лежатиме ягня за пророцтвом Ісаї про тисячолітнє царство.
2. Звірок, що веде підземний спосіб життя, та про якого згадується в книзі Левит.
3. Домашня тварина (у пророка Ісаї) — прообраз страдальця Ісуса Христа.
4. Домашня тварина, яку бачив Іван у видіннях останнього часу на острові Патмос.
5. Тварина, на якій Христос в'їжджав до Єрусалиму.
6. Птах, з яким пророк Ісая порівнює тих, хто надіється на Господа.

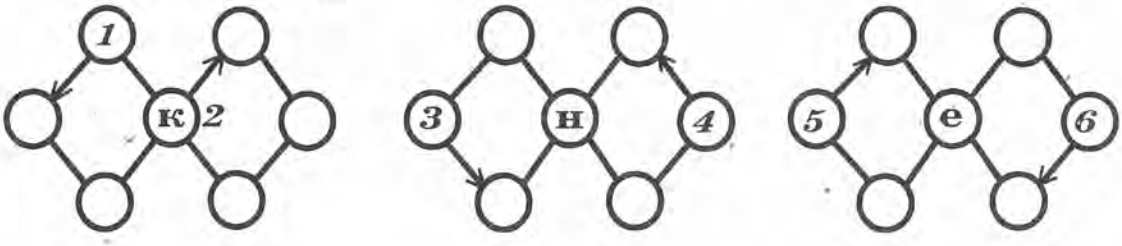

Історія маленького Луізе

Закінчувався холодний зимовий день. Село поринуло в нічну тишу. Вузенькі вулички були безлюдними. Тільки виднілася худенька маленька постать хлопчика, який ходив від будинку до будинку. Це був один з тих хлопчаків, які ходять з села в село та продають різні речі, виготовлені вдома.

Луізе, так звали нашого маленького друга, ходив цілий день. Втомленим прийшов він з сусіднього села, сподіваючись заробити ще декілька грошей, а потім десь знайти притулок на ніч.

Дув морозний вітер. Луізе дивився навколо, ніби чогось шукаючи. Раптом він побачив церкву і згадав слова своєї бідної матері, які вона сказала йому на прощання:

— Молись щоденно, моя дитино! Коли відчуєш себе залишеним, то не забудь, що Господь завжди і постійно з тобою і Він знає, що тобі потрібно. Коли ніхто не може тобі допомогти, то Він тебе не залишить.

Луізе ввійшов в церкву, схилився на коліна і почав молитися:

— Господи, Ти знаєш, як я втомився і як мені холодно! Прошу, вкажи мені те місце, де б я міг знайти укриття і притулок. Потурбуйся про мене!

Заспокоєний, він вийшов шукати собі місце для ночівлі. Пройшовши деяку відстань, він помітив неподалік розвалену ферму, а біля неї маленьку будівлю, подібну до хліва. Він ідійшов до цієї будівлі, обережно привідкрив двері і жалібним голоском запитав:

— Чи можу я тут переночувати?

Відповіді не було. Тоді він почав вдивлятися у темряву і побачив на підлозі щось темне, схоже на купу сухого листя. Обережно він ліг на солому та поклав голівку на незнайомий предмет, який виявився не сухим листям, а ніжним хутром, таким густим та м'яким, до якого він ще ніколи не торкався. Зігрівшись, хлопчик швидко заснув.

Прокинувшись вранці, Луізе піднявся, обережно провів рукою по м'якому хутрі і, доручивши себе Господу, залишив нічліг. Вдень хлопчик продавав свій товар, а на вечір знову повертався на колишнє місце ночівлі — й так продовжувалося цілий тиждень. Одного разу Луізе увійшов у дім вчителя цього села. Вчитель лагідно прийняв хлопчика і запитав, як його звуть і де він живе. Хлопчик відповів, що звуть його Луізе, вдень він продає свої речі, а вночі спить на фермі в одному хліві, в якому є ще якась тваринка.

Вчитель злякано поглянув на Луізе та попросив, щоб він детальніше розповів про тваринку, з якою він ділив свій нічліг.

— Я цього не знаю, пане, — відповів хлопчина, — вона більша собаки, має досить м'яке та густе хутро і трішки вуркотить. Вчитель покликав свою дружину та сказав їй:

— Ти тільки послухай, жінко, цей хлопчина вже вісім днів спав у сараї, де дресувальник ведмедів залишив свою ведмедицю, тому що не міг йти далі через снігову погоду. І ця зла та сердита тварина не підпускає до себе нікого, крім свого господаря.

— Вона мені нічого не заподіяла, — запевняв Луізе, — та й не могла зробити, бо Господь був зі мною, бо я просив вказати мені безпечний нічліг.

— Так, правда, — вигукнула дружина, — поряд з тобою був ангел Божий та охороняв тебе від нещастя, але від сьогоднішнього дня ти будеш нашим гостем доти, доки не підеш у зворотню дорогу.

Ввечері, коли він ліг у ліжко в затишній, теплій кімнаті він щиро подякував Богу за те, що Він захистив його від ведмедиці, надав йому теплий притулок, якого він не міг знайти в людей.

Дорогі дітки. Чи ви знаєте Божого чоловіка, якого захистив ангел Божий, закривши пащі левам? Хто він? Назвіть його ім'я.

Над сторінкою працювали:
Лариса ОНІЩУК, Оксана АНДРІЄНКО

Роздуми

НА КОЛІНАХ

«Схиляю коліна мої перед... Господом»
Еф. 3:14

Серед християн часто дискутується питання: «Як потрібно молитися Богу? Якою має бути молитовна поза?» Уже сама постановка цього запитання не цілком відповідає біблійному вченню. В розмові із самарянкою Ісус сказав, що «істинні поклонники будуть поклонятися Отцеві в дусі і істині», тобто особливих правил відносно місця, форми послідовності дій при молитві не існує. Для багатьох це важко зрозуміти, адже з найдревніших часів і дотепер у більшості релігій склався своєрідний церемоніал молитви. Юдей, наприклад, повинен був молитися у єрусалимському храмі, самаряни — на горі Геразим, мусульманин — п'ять разів у день на спеціальному коврику обличчям в сторону Мекки і т. д. Основою ж новозавітньої молитви (яка в той же час тісно пов'язана із старозавтньою) є слова про моління «в дусі і істині». Вони стали головним аргументом для тих християн, хто практикує, в тому числі і на богослужінні, молитву у будь-якій формі: сидячи, на ногах, у русі.

Я зовсім не ставлю під сумнів те, що Бог чує молитву, яка проголошується у будь-якій формі, лише б вона була від серця, щирою, і не було особистих перешкод для спілкування з Творцем. І в різних ситуаціях виправдана усяка поза під час молитви: чи стоячи з піднятими руками, чи впавши на лице, чи навіть лежачи у ліжку. Та все ж...

Я хотів би розглянути значення молитви на колінах. Адже в наш час свободи і людського розкріпачення така поза сприймається якось «не по-сучасному». В багатьох церквах вона мало практикується. І в той же час має важливе внутрішнє значення.

В Біблії ми читаємо, що перед Богом схиляли коліна Соломон (2 Пар. 6:13), Єздра (Єз. 9:5), Давид (Пс. 109:24), Даниїл (Дан. 6:10), апостол Павло (Єф. 3:14). Чому ж саме так? З давніх давен поза «на колінах» вважалася символом приниження, покори, визнанням свого нижчого положення перед кимось вищим. Коліна схиляли перед своїми князями, господарями, царями в знак того, що людина є залежною від них. Ставати на коліна змушували полонених та переможених, демонструючи тим самим їхню поразку. Поза «на колінах» була в деяких випадках знаком ганьби та зневаги: насміхаючись над Ісусом, воїни ставали перед ним на коліна. Отже, основною суттю схиляння колін є визнання над собою чийогось авторитету та влади. Саме це визначення і є суттю молитви на колінах. Уже самою цією позою, навіть без слів, людина говорить, що вона визнає над собою владу і авторитет Бога. Для багатьох це зробити важко. Дехто вважає за приниження для себе стати на коліна.

У свідченнях колишнього нью-йоркського ганстера Нікі Круза є такий фрагмент. Коли Давід Вількерсон запросив його на зібрання і виявив бажання помолитися за нього, то Нікі демонстративно сидів під час молитви. Він згадує: «Для мене було найбільшим приниженням та ганьбою стати на коліна, тим більше на очах моєї банди, і я міг зробити будь-що, тільки не це. Але раптом я відчув, що чиїсь невидимі сильні руки міцно взяли мене за плечі і кинули на коліна...» Молитву гордого Нікі Круза Господь міг почути лише на колінах...

Коли людина, ще не промовивши жодного слова, стає на коліна, можна сказати, що молитва уже наполовину звершена. Бо в цей момент ламається власне «я», власна гордість, самовпевненість, пиха та зарозумілість: «Господь, я є ніщо перед тобою...». Це особливо добре розумів Давид, перед яким, як царем падали ниць тисячі людей, який добре знав відчуття можновластця коли перед схилялися князі та вельможі. Але коли він сам стояв перед лицем Господнім, там вже не було царя Давида, там був раб Давид: «Коліна мої ослабли від посту...» (Пс. 109:24). Можливо в цьому був один із секретів Божого благословіння для Давида, що той знав своє місце перед своїм Творцем? Даниїл, займаючи високий державний пост, не побоявся навіть царської заборони, а «три рази в день схиляв коліна».

А хіба ми стоїмо вище Давида, Даниїла чи ап. Павла? Чи не повинні і ми схиляючись перед Господом, ламаючи свою самовпевненість, визнати над собою Божий авторитет і владу, перед Яким «схилиться кожне коліно на небі на землі і під землею (Фил. 2:10). Так, ми маємо право молитися і стоячи, і сидячи, і їдучи в автомобілі, і відпочиваючи в ліжку. Наша молитва не обмежена певними ритуалами. Але іноді, осліплені власною самозначущістю та гордістю, ми не можемо зрозуміти, чому Бог не чує нас. А можливо для цього потрібно просто стати на коліна?

Ю. ВАВРИНЮК

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок №700468 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: »На газету».

Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Завіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Завіту — за редакцією Г. та Д. Деркачів і Я. Духонченка.

Засновники:
місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська Рада.
Тираж: 6400 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
263020, Україна, м. Луцьк:
вул. Вороніхіна 14^
Телефон:
(03322) 5-44-06, 5-01-32
Факс: (03322) 5-51-82

Газету віддруковано у християнському видавництві «Світанкова Зоря», м.Рівне, вул.Старицького 50а т.(0362) 26-28-71